

Зайчик чорне вушко і солодкі сні

Леонід Куліш-Зіньків

Серед густого лісу, на галявині під кущем старої малини, жив собі Зайчик. Він був звичайний, як усі зайчики. Одним лише відрізнявся від інших своїх родичів, бо кінчик його вуха був чорним. Цим подарунком природи він дуже гордився. І дуже був задоволеним, коли його кликали Зайчик Чорне Вушко.

Саме через це Зайчик Чорне Вушко вважав себе особливим Зайчиком. Його братики та сестрички рано-ранесенько бігають по галявині, стрибають, заячою фіззарядкою займаються, а особливий Зайчик спить та й годі.

Якось, коли осіннє сонце вже й до зими котиться почало, приснився Зайчикові сон. Ніби лежить він у теплому кубелечку, коли щось загупало важкими лапищами.

— Агов! — гукає. — Вийди з кубелечка, незрівнянний Зайчику Чорне Вушко.

Вибіг Зайчик, а там Ведмідь. Присів клишоногий, розв'язав величезного мішка і викладає перед Чорним Вушком капусту, моркву, бурячки.

— Бери, споживай, — каже. — Особливому Зайчику негоже за харчами лапки оббивати.

Невдовзі з гостинцями прикотився їжачок, за ним Білочка з Борсучком. І кожне — з подарунками смачними.

Проснувся — нікого не видно і не чути, тільки маленький шлуночок від голоду болить. Підняв Зайчик суху шишку, що до кубельця прикотилась. Погриз трішки й сплюнув:

— І що та білка в ній смачного знайшла? Раптом Чорне Вушко побачив Ведмедя.

— Гей, ти! — почав гукати. — Довго я на гостинці чекати буду?

— Які гостинці? — дуже здивувався Ведмідь. Зайчик і розповів йому про свій сон. — Ха-ха-ха! — засміявся той. — Я з ведмежатами у малинник іду жир на зиму нагулювати, а він про якісь там солодкі сні.

Потім Чорне Вушко зустрів їжачка, який ніс на спині яблущка і гриби.

— Це мені? — запитав задоволений Зайчик.

— Ні, своїм діткам, — відповів їжак і покотився до своєї хатки. Сів Зайчик Чорне Вушко, плаче і примовляє: "Бідний мій ротик, голодний животик".

Почув це Борсук і запитує:

— Ти що тут віршика вчиш?

— Ні, — крізь сльози сказав Зайчик і розповів про свої солодкі сні.

— Не журись, — заспокоїв його Борсучок. — Я знаю чарівне місце, де твої сні справдяться, тільки там попрацювати потрібно.

І показав тоді Борсук Зайчику поле, де ще можна було знайти бурячка чи морквину.

Довго працював Зайчик Чорне Вушко, чотири поти з нього вийшло. Зате дістав він і моркви, і бурячків смачних. Наївся досхочу, ще й на зиму залишив. Прибіг Зайчик

Чорне Вушко додому і почав у своєму кубелечку лад наводити, комірчину для харчів ладнати.

Напрацювавшись, дуже пізно ліг спати. Солодкі сні цього разу йому не снились, бо вони самі заснули раніше від Зайчика.